

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 10496/21
Дана: 20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Миланом Ивановићем, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж 14375/18 од 12.05.2021. године, донете по уставној жалби АА из ... , ул. ... , кога заступа пуномоћник Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Омладинска 34/24, изјављене против пресуде Управног суда I-7 У 17211/16 од 17.10.2018. године, донете по тужби тужиоца АА из ... , против тужене Војне поште бр. 1097 Ниш, ради поништаја решења УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године, у предмету признавања права на једнократну новчану помоћ, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште бр. 1097 Ниш, УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Војна пошта бр. 1097 Ниш, да тужиоцу АА из ... , плати трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда I-7 У 17211/16 од 17.10.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца професионалног војника у служби Војна пошта Рашка, изјављена против решења Војне поште 3820 Краљево УП-1 број 382-2 од 22.09.2016. године, којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на једнократну новчану помоћ.

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда, тужилац АА из ... изјавио је уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 14375/18 од 12.05.2021.године, којом је у тачки 1. изреке усвојио уставну жалбу и утврдио је да је пресудом Управног суда, Одељења у Крагујевцу I-7 У 17211/16 од 17.10.2018. године, повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. изреке, поништио пресуду Управног суда, Одељења у Крагујевцу У 17211/16 од 17.10.2018. године, и одредио да исти суд донесе нову одлуку по тужби подносиоца уставне жалбе, изјављеној против решења Војна пошта бр. 1097 Ниш, УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године.

Уставни суд је испитујући разлоге жалбе констатовао да је подносилац уставне жалбе поднео захтев за признавање права на једнократну новчану помоћ због оштећења организма услед болести. Уз захтев је приложио налаз, оцену и мишљење Више војно лекарске комисије Београд од 08.02.2007.године у коме је утврђено да је трајна неспособност за професионалну војну службу последица болести подносиоца која није професионална болест. Сагласно одредби члана 234. став 1. Закона о Војсци Југославије степен телесног оштећења на основу кога се остварује право на једнократну новчану помоћ доказује се правоснажним решењем о признавању својства миродопског војног инвалида или налазом војне лекарске комисије при чему се докази о праву на једнократну новчану помоћ прилажу уз захтев. Подносилац је у поступку који је претходио подношењу уставне жалбе навео да није могао да достави правоснажно решење о признавању својства миродобског војног инвалида, јер му то својство као војном осигуранику није могло бити утврђено у смислу одредби Закона о основним правима бораца, породица палих бораца и војних инвалида, па је као доказ о постојању болести на основу кога је тражио утврђивање права на једнократну новчану помоћ приложио поменути налаз војнолекарске комисије којим је у време подношења захтева располагао.

Уставни суд је констатовао да је у решењу Војне поште 3720 Краљево од 25.03.2008.године указано на то да је у поновном поступку потребно да се подносиоцу уставне жалбе изда упутница за лекарски преглед ради оцене оштећења организма. Међутим, управни органи су даље у току поступка који је уследио 2016. године сматрали да је налаз војнолекарске комисије који је приложен уз захтев довољан доказ за оцену о томе да ли доносилац испуњава прописане услове за признавање траженог права. Они су из чињенице да болест због које је подносилац оглашен трајно неспособним за професионалну војну службу, није професионална болест, извели закључак да није у питању болест која је настала или се погоршала као непосредна последица у војсци, односно да обољење није у узрочној вези са вршењем војне службе, због чега су нашли да није испуњен основни услов за признавање права из члана 231. став 2. Закона о Војсци Југославије. Такву оцену управних органа прихватио је Управни суд у оспореној пресуди, додатно указујући на то да је подносилац уз захтев, ни касније у поступку, није приложио доказ да телесно оштећење постоји због повреде на раду или у вези са радом због чега нема право на једнократну накнаду за телесно оштећење. Испитујући да ли су изнети уставноправни прихватљиви разлози због којих је оцењено да подносилац не испуњава услов за признавање права на једнократну помоћ правилни, Уставни суд је констатовао да у поступку који је покренут и вођен поводом захтева подносиоца није решавано о праву на новчану накнаду за телесно

оштећење, како је то навео Управни суд у оспореној пресуди, због чега је у управном поступку није ни утврђено да ли је телесно оштећење проузроковано повредом на раду или у вези са радом, нити је подносилац требало да о томе достави доказе. Полазећи од свега изложеног Уставни суд сматра да је у образложењу оспорене пресуде нису дати уставноправно прихватљиви разлози за оцену да подносилац није испунио услове за признавање права на једнократну новчану помоћ.

На основу изложеног и одредаба члана 89. став 2. Закона о Уставном суду Уставни суд је нашао да се штетне последице утврђене повреде Уставом зајемченог права могу отклонити једино поништавањем пресуде Управног суда - Одељења у Крагујевцу I-7 У 17211/16 од 17.10.2018. године, и одређивањем да се у поновном поступку донесе нова одлука по тужби подносиоца уставне жалбе, изјављеној против решења Војне поштае 1097 Ниш, УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године, одлучујући као у тачки 2. изреке.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 14375/2018 од 12.05.2021. године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Војне поштае 1097 Ниш, УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Војне поштае 1097 Ниш, УП-2 број 147-2/16 од 11.11.2016. године након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и

свих списа предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама чл. 33. став 2 и 3. Закона о управним споровима без одржавања усмене јавне расправе („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби, поднетој Управном суду дана 30.11.2016.године, тужилац оспорава законитост решења туженог орган и наводи да је оспореним решењем учињења повреда правила поступка из чланова 9., 113., 125., 192., 199. став 2. и 235. став 3. Закона о општем управном поступку, због чега није могуће оценити правилност примене материјалног права из члана 231. став 1., 234. и 270. Закона о Војсци Југославије, а у вези са члана 197. став 2. истог закона. Тужилац остаје у свему при наводима у жалби од 26.09.2016.године, а који се односе на непостојање овлашћења за потписивање првостепеног решења од 22.09.2016.године. Даље наводи да тужени орган није могао да оспорено решење заснује на налазу лекарске комисије од 08.07.2007.године, у коме није утврђено да ли је болест или погоршање болести тужиоца у узрочној вези са вршењем професионалне војне службе, односно тужени орган није утврдио одлучну чињеницу за признавање права на једнократну новчану помоћ због телесног оштећења насталог у вршењу војне службе. Са свега напред изнетог тужилац предлаже да се наводи тужбе уваже и поништи решење Војне поште 1097 Ниш, од 11.11.2016.године и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање. У ставу 2 захтева да тужени орган плати тужиоцу на име трошкова износ од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произилази да је тужени орган у поступку по жалби доношењем оспореног решења утврдио да је захтев тужиоца од 17.12.2007.године, за признавање права на једнократну новчану помоћ, неоснован, из разлога што је болест на основу које је оглашен трајно неспособним за професионалну војну службу није професионална болест, да није у изрочној вези са вршењем службе у војсци а што је утврђено на основу налаза, оцене и мишљења ВВЛК бр. 457/1/22 од 08.02.2007. године, чиме нису испуњени прописани услови за признавање предметног права из члана 231. став 1. и 2. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 43/94 и 28/96, 44/92 и 37/02 и „Службени лист СЦГ“, бр. 7/05 и 44/05). Даље из оспореног решења произилази да је првостепено решење а на основу указа председника републике бр. 1-20 од 04.12.2005.године пуковник ББ, одређен и за заступника команданта ВП 372 Краљево, тако да је исти овлашћен за предметно поступање и одлучивање у својству команданта бригаде.

Одредбом члана 231. став 1. Закона о Војсци Југославије, прописано је да војно лице Југославије које за време службе или у вези са службом у Војсци, без своје кривице, задобије рану, повреду или озледу, па због тога наступи оштећење његовог организма од најмање 20%, има право на једнократну новчану помоћ, чија се висина одређује према степену телесног оштећења а према ставу 2. цитираног члана под условом из става 1. овог члана једнократна новчана помоћ припада војном лицу када наступи оштећење његовог организма од најмање 20% услед болести, која је настала или се погоршала као непосредна последица службе у Војсци, а одредбом

члана 234. став 1. истог закона, прописано је да степен телесног оштећења доказује правоснажним решењем о признавању својства миродобског војног инвалида или налазом војне лекарске комисије, а ставом 4. наведеног члана прописано је да решење о праву на једнократну новчану помоћ доноси старешина на положају команданта пука и вишем положају.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Наиме, имајући у виду да је тужилац првостепеном органу поднео захтев за једнократну новчану помоћ због оштећења организма које је наступило услед болести, које је приложеним налазом војне лекарске комисије утврђено као трајно стање код подносиоца захтева, најпре је било потребно утврдити да ли је наведена болест настала или се погоршала као непосредна последица службе у Војсци, па у зависности од тога би се утврђивао степен телесног оштећења организма које је услед те болести наступило за време службе или у вези са службом у Војсци Србије. По налажењу суда то подразумева прибављање налаза, оцену и мишљења надлежне војно лекарске комисије, који садржи све чињенице и околности које су са медицинског становишта од значаја за одлучивање о праву на једнократну новчану помоћ. За давање таквог налаза, оцене и мишљења потребно је да надлежни орган прецизно наведе чињенице и околности о којима треба да се изјасни војнолекарска комисија, како би исти био јасан, потпун и образложен, те је могао да буде чињенични правни основ за доношење решења о предметном праву. С тим у вези по оцени суда, приложени налаз војнолекарске комисије не садржи оцену о томе дали је дијагностикована болест настала или се погоршала као последица службе у Војсци, што је основни услов за остваривање права на једнократну новчану помоћ, при чему није прописано да то мора бити професионална болест. Са наведеног, како ожалбено решење не садржи чињенично стање, разлоге, нити прописе који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку у диспозитиву, то је првостепени орган повредио одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10). Како тужени орган у поступку по жалби није отклонио нити санкционисао повреду правила поступка коју је учинио првостепени орган, то је он учинио повреду члана 232. Закона општем управном поступку.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и да, у складу са одлуком Уставног суда Уж 14375/2018 од 12.05.2021. године, након правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, донесе ново решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Налазећи да је закон повређен на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним

споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара по тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012) таксу на тужбу у износу од 390,00, динара и таксу на одлуку у износу од 980,00 динара по ТТ и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 20.10.2021. године, I-7 У 10496/21

Записничар
Милан Ивановић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈА